

Să le spui curat...

Bragagiu

Cerul își freamătă cununa
Și stelele cad din tezaur
Întruna una câte una
De bronz, de purpur și de aur.

Din Calea Robilor, ce-i punte
De la brumar spre primăvară,
Vremile bani scăpau pe munte
Căci ciobănașul se însoară.

Cădeau monete pe monete
De parcă sus e risipire,
Iar cununia pe-ndelete
Își strânge bani pentru nuntire.

I-au îngropat mirelui vise
Excesele de mână largă
Sărmanul că nu-și mai zărise
Demult logodnica lui dragă.

Tot îi aleargă ochii după
Crăiasa dispărută-n noapte,
Iară nuntașii îl astupă
Cu bunătăți și bunătate.

Se trece veselia-n pace
Jugaștrii preoți poartă podul
Și pe priviri lucesc pitacii,
Iar aripi strigă sus prohodul.

Când el nu poate a-nțelege
De ce-a prins aurul rugină
Și verigheta lui de lege
Inel e numai din tulpină?

Moale căzând pe lăicerul
Toamna pe care-l așternuse
Văzu de jos ce mare-i cerul
Cu puntea care i-o propuse.

A evadat atunci din nuntă
Tânăr fugind din toate cele,
Ursita și-a lăsat căruntă

Să strângă risipiri de stele.

El se va duce de va trece
Pericolul de vicleșuguri
Unde nu-i sărbătoarea rece,
Ci se desfac boboci și muguri.

De pe cărarea lui abruptă
Se va lăsa în larg de stepe,
Iar nunta lui cea întreruptă
Cu Dragostea o va începe.

În altă ziuă însorită
Cu Paștele de Înviere
Gura de rai unde invită
Cu flori de măr și seri de miere....

În zori poiana nunții plină
Era în ruginii troiene.
Le presăra-n colb de lumină
Și le-arginta pomana iernii.
Victor Bragagiu